

kunne faae det omtalte Politipaaleg; men naar derimod Hunden indskrænker sig til at forfølge mig, skal han være sagesløs. At forfølge er kun strafbart, naar det foregaar paa offentlig Gade, Vej eller Plads. Det er i mine Dine en noget uheldig Adskillelse, der derved gjøres. Maaſte jeg tager feil, men jeg kunde i hvert Fald ønske at høre den høitærede Justitsministers Udtalelse derom. Hvad de øvrige af Justitsministeren stillede Vædringsforslag angaar, kan jeg kun udtale min Vællagelse over, at de ere komne frem. Jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at Noget af det Væsentligste, jeg havde imod Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det var kommet til os fra det andet Thing, var, at man i Stedet for efter Kjøbstædernes Ønske at gaa til en Forhøielse af Hundeafgiften, tværtimod nu kom til en Nedtættelse ved de af adskillige ærede Medlemmer stillede Forslag, nemlig om en Afgift af fra 5 til 8 Kr. for smaa Hunde og fra 10 til 16 Kr. for de større Hunde. Nu foreslaar den ærede Minister at forandre Høiden fra 16 Tommer til 20 Tommer, og herefter bliver det et forsvindende eller i hvert Fald et meget mindre Antal Hunde, der naae at komme ind under den høiere Afgift. Vedtagelsen af disse Vædringsforslag vil ganske sikkert føre til, at Hundeafgiften i hvert Fald i mange Byer vil blive næsten lavere end hidtil, uagtet Kjøbstæderne gennemgaaende have ønsket Væmhydigelse til at forhøje den. Det vilde jeg angif for meget uheldigt. Jeg tør ikke sige noget Bestemt om Forslagets Skæbne paa et senere Trin, men jeg er dog tilbøielig til at tro, at man ikke der vil lade Lovforslaget straaende paa, om det mindre Tal bliver staaende. Jeg vilde meget ønske, at den ærede Minister vilde tage Forslaget tilbage.

Justitsministeren (Kellemann): Jeg ønsker blot paa dette Standpunkt at tilføie Par Ord, som jeg glemte, da jeg havde Ordet sidst, idet jeg nemlig da burde have udtalt mig om de Vædringsforslag, der ere stillede af nogle ærede Medlemmer til §§ 6 og 8. Med Hensyn til det under Nr. 1 stillede Vædringsforslag, skal jeg bemærke, at da det nu er blevet saaledes formuleret, at det ikke kan bringes til Anvendelse i enhver Landkommune, men kun paa tæt bebyggede Steder, hvor Byggeforholdene mere have Karakter af, at det er en Kjøbstad eller en Handelsplads end en Landsby, tror jeg, at der kan gaaes ind paa det. Jeg finder ogsaa, at der er Analogi mellem dette Tilfælde og den i Lovforslaget indeholdte, nu indvoterede

Bestemmelse om, at den i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn gjældende Hundebestattung, kan indføres i tætbebyggede Kommuner, som ligge op til Kjøbenhavn eller Kjøbstæderne. Der er saa stor Analogi mellem det og denne Bestemmelse, at man lige saa godt kan have den ene som den anden af disse Regler, og jeg kan derfor i det Hele taget tiltræde dette Vædringsforslag. Hvad derimod angaar Vædringsforslaget under Nr. 2, tror jeg ikke, at det gaar an; i alt Fald vil det, efter min Mening, være et meget uveligt Vædringsforslag, hvorved man let kan komme til at gjøre Skade. Jeg tror, at Bestemmelsen i § 8 maa affattes saaledes, at den kun sigter til Skade paa Personer, altsaa Skade, der sker ved, at Hundene bide Personer eller sønderrive deres Klæder, eller paa anden lignende Maade gjøre Skade, hvorved der bestandig kun tænkes paa Skade paa Personer, og det har jeg ogsaa udtalt i det andet Thing, da der opstod Spørgsmaal om Fortolkningen af denne Bestemmelse. Thi skulde den gives et videre Omfang, saaledes at den skulde omfatte al mulig Skade, som en Hund anretter, som f. Ex. ved at bide en Mand's Jaar eller Kreaturer eller ved i Veg med andre Hunde at komme til at støde hans Klæder ud o. s. v., tror jeg ikke, at man vilde være gaaet ind paa, at der skulde være Mulkt for det. Det er rimeligt og stemmende med Tankegangen i Lovforslaget, at der er Mulkt for det Forhold, at Ens Hund bider et Menneske, sønderriver hans Klæder eller paa anden Maade gjør ham personlig Skade; det bør man kunne sørge for, at Ens Hund ikke gjør; i ethvert Tilfælde er det rimeligt, at der anvendes Mulkt i flige Tilfælde. Men derimod forekommer det mig at være et meget stort Spørgsmaal, som maatte kræve en særegen Overveelse, der slet ikke har været fremme i denne Sag, nemlig om man kan indføre Mulkt for al anden Art af Skade, som Hunde kunde gjøre. Naar man gaar ud fra denne Fortolkning af § 8, gaar det jo aabenbart ikke an, at ophæve alle de andre gjældende Bestemmelser om Erstatning for Skade, forarsaget af Hunde. Jeg kunde forstaa, om man vilde ophæve de noget vilkaarlige Regler i Chr. V.s danske Lov; men i saa Tilfælde mener jeg, at Vædringsforslaget burde have indskrænket sig til at sige: de i Chr. V.s danske Lov om Erstatning for Skade, forarsaget af Hunde, givne Regler ophæves. Men de andre Regler, vi have, f. Ex. i Lov om Vej og Markfred af 25de Marts 1872, og de Bestemmelser om Erstatning for Skade, der kunne flyde af Sagtlovgivning osv., forekomme mig rigtig nok at være Regler, som det ikke kan gaa an at ophæve, og som der i alt Fald